

Петар Милатовић Острошки
ОНЕБЕСИМО СНОХВАТИЦЕ
(Изабране песме)

Уредник
Зоран Колунџија

© Издавачка кућа *Прометееј*, Нови Сад, 2016.

Петар Милатовић Острошки

ОНЕБЕСИМО СНОХВАТИЦЕ

(Изабране песме)

ПРОМЕТЕЈ
Нови Сад

УВОДНА РЕЧ АУТОРА

Одлучио сам да приредим избор из песничких збирки и то хронолошки: *Перица ђун зезалица, Слово о ријечима, Главоірами, Рејторика асјралика, Науми и зауми Пејџруса..., Сеобе ђушева, Исјод небеских кандила, Врачева ірадина, Јеванђеље зла, Правословни родослов, Сунцокрили небосклони*, као и избор необјављене поезије, с тим што је она на почетку, а избор из осталих књига појединачно је презентован, тако да се на крају налазе стихови из прве збирке, што је означено на почетку сваког циклуса, као и најранији песнички радови.

Петар Милајовић
У Бечу, на Божић 2016. (7524)

ОНЕБЕСИМО СНОХВАТИЦЕ

Необјављени стихови најисани у шоку 2015. године.

ОНЕБЕСИМО СНОХВАТИЦЕ

– Загрли ме!, чежње су ми њене говориле
Онда кад се играла марамом од облака
Цртајући срећу са два тајновита знака
Од космичке лепоте и од земаљске силе

– Све могу сама!, рекла ми је сасвим искрено,
Али саму себе не могу изнутра да грлим
Па ти зато у загрљај душе душом хрлим
И ево ти биће преморено, опијено, снено

И док се она купа у талас се претварам
Па од морске пене само за њу кревет правим
И са чулима тајним јавно се договарам

Да онебесимо све оне чежњиве снохватице
Да свако у једном животу има равно девет
Својих небосклона испод крила несанице

СПАСАВАЊЕ ДУШЕ

Слутим да се море у широку душу улива
Да нам цветови расту по пољима од речи
И да доброта у нама све болести лечи
Јер само је истина са песмом вечно жива

Гледам небо које поприма особину птице
Како се према усправном стиху винуло
Да порази ово доба, понижено и труло
И све под овим небом оне тајне несанице

Постајем очовечена душа од мора шири
Небески баштован који залива сонете
Звезда на земљи која метафоре бира

И градећи дворце од свих мојих снова
Спасавам те од тебе обесвећени свете
Алегоријама од слова уместо од олова

ВЕЧНОСТИ ПРУЖИТЕ РУКУ

Не препричавајте него оживите све снове
Циглама од своје доброте градите куће
Вечност о свима вама искрено бринуће
Ако љубављу својом раскивате све окове

Ако останете без смисла пусти сањари
Рушиће се свако ваше унутрашње здање
А једини глас може да буде ридање
Ако вам најгоре зло телом и душом ровари

Ако носите јавно у себи тоне доброте
Кербери ће у своје таме да се повуку
Јачи бити од сваке јавне и тајне уроте

Због спаса потомства и свога образа
Сопственој вечности увек пружите руку
Изнад сваког личног пада и општег пораза

ЛОВАЦ НА СНОВЕ

Пре свих првих петлова, у цик ране зоре
Иза облака девојачким грудима се прикрадам
Док их буди поетизовани небески плам
Ловац сам на снове да лепојке не изгоре

У пожарима тих наслућених снохватица
Спасавам тада мисао лепу и неначету
Узјашим ветар, однесем сумњу започету
И азил потражим испод лепих трепавица

Јури ми тада руку ластавица и кобац
Док се све са мном у очима буде
Да им судбину пише њихов на снове ловац

А ја цело ово небо поклањам свакој
На судилишту на којем ми лепотом суде
Да веран будем само некој лепој и јакој

ТАЈНА ПЕСМЕ

Кренимо песмо у оазу срцоликих душа
Да негујемо метафоре чедних дамара
Јер тајна врата баште алегорија отвара
Рука симбола где се само лепота слуша

Испод грана тих наших расцветаних епитета
Низаћемо слоге у новој бисерници
Да свако буде налик свакој својој именици
С краја на крај новог песмовитог света

Коракнимо у просторе умне лепоте
Где најмоћније бестелесне силе владају
Чувајући све тајне у рукама доброте

Како би свако од нас само себи био сличан
Хармонијом душе у срцоликом смирају
Боговски савршен и тако баш сасвим обичан

ПУТ БОГОЉУДИ

Месечево огледало у руци уснуле
Милоснице неба на памети престолу
Која све метафоре црта сваком апостолу
Како би из њених дамара речи кренуле

Ка тајним, бајковитим новим стаништима ума
Које је она срцоликим речима зидала
Између тих својих душоликих огледала
Далеко од предива лудила и зулума

Зато кренимо трагом сваке речи крилате
Ка гнездима сазданим од трајне љубави
Да пут осветљавају мисли које се злате

Којим усправно корачају богољуди
Да свако из свог ропства себе избави
И мирну савест лепоти душе понуди

СНОВИТА БЕЛА СТРЕЛА

У сну је брала снопове жеља белих
Па је и камен поред ње проговорио
Пред њеном се лепотом раскаменио
И, ето, камен станац поста бели стих

На правој стрели до звезда насликан
Кад је из срца у срце полетела
Та сновита на јави бела стрела
Најцрњу ноћ у бели претвара дан

И Небо се, ево, дамарима удвара
Кад се пењу до врха овог времена
Баш, ето, као некад у она срећна, стара

Кад је песма била налик свима нама
Кад смо имали тако очовечена имена
Кад је лепота живела на уснама

ИСПОД СРЦОЛИКОГ ЗНАКА

Препознаћу је у песми на усни зоре
са сваком одгонетнутом тајном мојих снова
кривим линијама, рекоше да су то слова,
кад се срцолике речи у нама отворе.

Упутићу се у правцу песме мени налик
испод тајног крила наше беле снохватице
да небом проговоре све тајне несанице
и сенке упознају властити праоблик.

Кад се у отворене дланове време усели
и кад се цело небо препуни нашег зова
најцрња ноћ биће поетизовани дан бели

и пожар дамара на кревету од облака
биће нова особина недосањаних снова
преко целог неба испод срцоликог знака!

ЧОВЕКОВ ИДЕАЛ

Од мојих снова најлепши прави јастук
И премеће га као бројаница да је
Она на седмом небу слуша откуцаје
Док срцолико дише небески хајдук

Пре него улети у њен пожар дамара
Да јој сачува од месечине траву
Срцем чежњиво хајдучку мази главу
На сред плавог небеског булевара

Позвала је на тајну гозбу векова
Све оне велике који су срцолики
И сва од љубави изливена слова

Јер само је тако љубав потврђена
Коју благосиља Бог наш велики
Да буде идеал човеков – срећна жена

ВИДЕЋЕ МЕЋУ ОРЛОВИМА

У локнама сакрише се облаци из снова
да слутње њене разбукте дамара пожар,
ту привилегију од Неба и од Бога дар
препознаће у белој нежности дланова!

И звезде ће заплесати по небу тада,
а из срца даљине чуће се зов виолине
у распеваној реторици њене облине
где ритмом склада потиснута пева нада!

Кад од зоре беле обуче небеску хаљину
наћи ће све скривене речи које чека
да у близину претвори сваку даљину,

а кад буде слушала говор умне тишине
видеће међу орловима свога човека
и с њим ће у све песме тајне да се вине!

СЛУШАЈ ЖЕНУ КАД ЋУТИ

Жена тајно ћути после пожара дамара
Небеса претвара у раширене руке
Наслоњена на беле од облака јастуке
Она најтајнија словословна врата отвара

И исписује епопеју сопствене ватре
Да се ваша вечност смислом срца мери
Кад су вам небеске широм отворене двери
Слушај жену кад ћути док јој дамари снатре

Женино је ћутање савршена одлука
Да у том тајном бајковитом врту небеском
Ону јабуку најлепшу најчвршћа убере рука

Ни случајно немој да јој преводиш симболе
Да те не сматра најгорим тајним привеском
Јер жена добро познаје све тајне глаголе

РАСПАМЕЋЕНЕ ОБАЛЕ

Упорно се песма и небо отимају
А мене као да нико од њих не пита
Опија их њена лепота бајковита
Хтели би само они сами да је имају

Зато нас двоје заверу склописмо
И пожар дамара сагори даљину
Саших од распеване зоре хаљину
Пред песмом и небом се откуписмо

И зато нас рацветаше несанице
Па нас преводе на васељене језик
Да све нас казују речи чаробнице

Из ове наше слутње преостале
Која црта у крвотоку видик
И све наше распамећене обале